

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 18. grudna 1896.

List 51.

Mariji v zahvalo.

Zvonovi so mogočno se glasili,
V svetišča Božja množice so vrele,
K Mariji pomočnici so hitele,
Da praznik tvoj slovesno bi slavili.

V bolezni mene so doma pustili;
Tje v hram so želje, misli spele,
Zvonov samo sem glase čul vesele,
Z daritvijo so sveto me družili.

Na steni pa imel sem sliko Tvojo,
In tebi sem izročil prošnjo svojo,
Melitev, kot nikdar popreje — vneto.

Ti čula moj si klic... Daritev sveto
Obljubil sem in s svojim darom združil:
Poklonil serce — zvesto, Tebi služil!

Icanov.

V Adventu.

Po veselstvu se svetli,
Čolnič plava iz višin,
V njem vevslá sam Božji Sin,
Poln ljubezni k nam hití.

Oj, oblak, le jadraj v stran,
S tabo zgini smertna noč,
Božja nam prinesla moč
Srečen bo rešenja dan!

Zdaj iz serc verzimo greh,
Prostor naj pripravljen bo
Njemu, Ljubljencu, samo,
Ki rešitelj nas je vseh!

On je blagi Kralj mirú,
Milosti je sladki vir,
In najboljši je Pastir,
Poln milin in poln slađú.

Oh, le pridi skoraj že,
Skerbni Gospodar rodov,
Tvoje roke blagoslov
Bo prenovil krog zemljó!

Ko želimo Te serčno,
Serca v sponah so težáv,
Up pa dviga jih z nižav,
Da nasproti ti gredó.

J. P. Belostenski.

Češčena Marija.

Razložil sv. Tomaž Akvinski.

Ta pozdrav sestaja iz treh delov. Pervi del je pozdrav angelja: „Češčena, milosti polna, Gospod je s teboj, blažena si med ženami“. Drugi del obstoji iz besed, s katerimi je pozdravila Elizabeta, mati Janeza Kerstnika, Marijo: „Blažen je sad tvojega telesa“. Tretji del pa je predstavila sv. Cerkev, namreč ime „Marija“, kajti angelj ni rekel: „Češčena Marija, milosti polna.“ ampak „Češčena, milosti polna“. To ime Marija sklada z besedami angelja, če je prav razlagamo. *)

*) Dvoje opomb si tukaj derzne pristaviti prelagatelj. Sv. Tomaž ne razlaga namreč cele molitve, katero imenujemo mi »Češčena Marija«, ampak le prvi del, takozvani »angeljski pozdrav« v širjem pomenu. Drugi deli »Sveta Marija itd. Amen« je le prošnja do preblazene Device Marije. — Da hočemo res dobro in natanjčno prestaviti latinsko molitev, morali bi prestaviti tako-le: »Zdrava Marija, milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena si med ženami in blagoslovljen je sad tvojega telesa«. Zato je kaj šepava beseda »češčena«, verhu tega pa še ne pravilno preložena, ker latinski »ave«, s katerim je angelj Marijo ogorvil, pomeni toliko, kakor naš »zdrav, zdravstvuj«. Ravno tako neprilichna je beseda »blažena« in le čudno se nam zdi, da niso takrat, ko so pri nas opustili besedo »žegnana« rajše vpeljali besedo »blagoslovljena« mesto »blažena«, ker je mnogo primernejša. Če bi se kdo postopil zdaj tako moliti, kakor smo zgoraj postavili, koj bi dejali, da učimo novo vero. Pa ni nič hervatenja pri tem, ampak prav pristna, lepa slovensčina je. Toliko, da se razumemo!

V starem zakonu je bilo silno imenitno, če so se angelji ljudem prikazovali in v največjo pohvalo se je štelo ljudem, če so se jim klanjali in jim čast skazovali. Abrahamu v pohvalo pisano je v svetem pismu, da je gostoljubno angelje vsprejel in jih počastil. Da bi pa bil kedaj angelj kacega človeka počastil, ni bilo nikdar slišati, razun ko je spoštljivo pozdravil blaženo Devico Marijo, rekoč: „Zdrava“! Angelji pa v starem zakonu zato niso pozdravljali ljudij, ampak so jih morali ljudje pozdravljati, ker je bil angelj odličnejši ko človek in to glede treh stvari. Pervič glede dostojanstva, ker angelji so po natori čisti duhovi: „Ki dela (Bog) svoje angelje vetrove“ (Ps. 103, 4), ljudje pa so po naravi umerljivi. Zato je rekel Abraham: „Govoril bom z Gospodom svojim, dasi sem prah in pepel“ (I. Moz. 18, 27). Ni bilo tedaj spodobno, da bi duhovno stvarstvo častilo neduhovno in umerljivo, to je človeka. — Drugič glede prijateljstva z Bogom, ker angelji so Božji prijatelji in mu strežejo: „Tisočkrat tisoč mu jih je streglo in deset tisočkrat stctisoč jih je stalo okoli njega“ (Dan. 7, 10). Človek pa je takorekoč tujec in ubežnik pred Bogom zaradi greha: „Glej! daleč sem zbežal“ (Ps. 54, 8). Zato je primerno, da človek počasti angelja kot prijatelja Boga, kateremu stoji tako blizo. — Tretjič je angelj vzvišen nad človekom zaradi polnosti odseva milosti Božje. Kajti angelji gledajo Boga kot luč v najvišji popolnosti: „Se li morejo njegovi vojaki prešteti? in nad kom izbaja njegova luč?“ (Job. 2, 5, 3). Toda ljudje, dasi so v nekoliko deležni one luči milosti, so je vendar malo in v neki temi deležni. Ni bilo toraj prikladno, da bi angelji človeku skazovali čast, dokler bi se ne našel kdo v človeški natori, ki v tem trojnem oziru angelje prekaša, to pa je bila blažena Devica Marija. Da bi angelj naznanil, da ga Marija v tem nadkriljuje, zato jo je hotel počastiti in zato ji je dejal: „Zdrava“! Marija je imenitnejši ko angelji najprej v polnosti in milosti, katere je imela Marija več ko katerikoli angelj. In da bi to pokazal, rekel ji je angelj jo počastivši: „Milosti polna“, kakor da bi rekel, zato te počastim, ker si večji ko jaz v milosti. Marija pa je milosti polna zopet v trojnem oziru: Pervič glede duše, v kateri je imela vso polnost milosti. Kajti Bog daje milosti v dvojni namen: da namreč dobro delamo in se slabega ogiblujemo in glede obojnega namena imela je Marija popolno milost, ker ona se je izogibala vsacega greha bolj ko katerikoli svetnik za Kristusom. Greh pa je ali izviren in brez tega je bila Marija brezmadežno spočeta, ali pa je greh smerten ali majhen, in tudi teh Ma-

rija ni imela. Zato pravi visoka pesen (4, 7): „Vsa si lepa, prijateljica moja in madeža ni v tebi“. Sv. Avguštín piše (de natura et gratia): „Izvemši blaženo Devico Marijo, ako bi vse svetnike in svetnice, ki so tedaj živeli, vprašali, ali so bili brez greha, bi vsi kakor z jednim glasom vskliknili: Če rečemo, da nismo imeli greha, sami sebe zapeljujemo in resnica ni v nas. Izvemši, pravim, to sveto Devico, o kateri zaradi Gospodove časti, ker se govori o grehu, nočem dalje več razpravljati. Vemo namreč, da ji je bilo zato več milosti podeljene, da se vsacega greha izogne, ker je bila vrednim spoznana Onega spočetí in roditi, ki ni imel nobenega greha.“ — Ona je tudi vse čednosti dejansko izverševala dočim so drugi svetniki le posamične: nekteri je bil ponižen, drugi čist, tretji usmiljen in zato so nam oni za izgled tistih posameznih čednostij, n. pr. sv. Nikolaj je izgled usmiljenja i. t. d. Marija pa je izgled vseh čednostij, ker ona je izgled ponižnosti: „Glej dekla sem Gospodova“ (Luk. 1, 38) in „Ozerl se je na nizkost svoje dekle“ (1 b. 34), je izgled sploh vseh čednostij, kakor je jasno. Tako je tedaj Marija milosti polna ne samo zato, da dela dobro, ampak tudi zato, da se varuje slabega. — Drugič je bila Marija milosti polna glede vpliva duše na telo, kajti veliko je, da imajo svetniki toliko milosti, da se posvete. A duša Marije Device je bila tako polna milosti, da se je razlila tudi na njeno telo, ker iz nje je bil spočet Sin Božji. In zato pravi Hugo a S. Viktores: „Ker je v njenem sercu prav posebno plamtela ljubezen sv. Duha, zato je storil skrivnostni čudež v njenem mesu, ker je bil iz nje rojen Bog in človek“. „Sveto, katero bo rojeno iz tebe, bo imenovano Sin Božji“; (Luk. 1, 35). — Tretjič je Marija milosti polna, ker se ta milost razliva nad vse ljudi. Veliko je namreč pri kakem svetniku da ima toliko milosti, da zadostuje tudi za dušni blagor mnogo drugih, toda če bi imel toliko milostij, da bi zadostovala za blagor vseh ljudij na svetu, bi bilo to največ in to je ravno v Kristusu in v Mariji. Zato zamoreš v vsaki nevarnosti dobiti pomoč od Device preslavne: „Tisoč ščitov“ t. j. pripomočkov zoper nevarnosti, „visi na njej“ (Vis. pes. 4, 4). Ona ti je tudi lahko v pomoč pri izverševanju katerekoli čednosti in zato pravi sama: „Pri meni je vsa milost življenja in resnice, pri meni je vse upanje življenja in čednosti“ (Sir. 24, 25). Tako je tedaj Marija polna milosti in je v tem visoko nad angelji, razsvetljuje celi svet in se za to primerja solncu in luni.

(Konec prih.)

G O V O R,

kterega je imel veleč. gosp. dr. Janez Janežič pri prvem evharističnem shodu v Ljubljani dne 30. julija 1896.

Presv. Eucharistija in socijalno vprašanje.

Naša sv. vera nas uči, da je v Zakramentu sv. Rešnjega Telesa pričujoč naš Gospod in Izveličar, ki pravi sam o sebi, da je „alfa in omega“, začetnik in cilj vseh stvari. Sv. apostolj Pavel piše o njem: „Ker v njem živimo in se gibljemo in smo“. (Apost. daj. 17. 18.)

Vse to življenje in gibanje naše v Bogu, pa ni kar poljubno, tako tje v en dan, brez cilja in namena, ampak vse je v lepem redu, kakor govori sv. pismo: „Ona sega od kraja do konca z močjo in vrejuje vse reči prijetno. (Modr. 8, 1).

Ako pa je vsaki red in vsa pravilnost od Boga, mora biti tudi red in blagor v človeški družbi od Boga.

Socijalno vprašanje pa ni nič družega, kakor vprašanje, kako razrušeni red in propalo blagostanje med ljudmi z nova utrditi: očitno je toraj, da se to ne more doseči brez Boga.

Razločujemo dvojni red na svetu: materialni red za nerazumna bitja in moralni ali višji red za človeka in druge razumne stvari. Materialni red je od Boga postavljen zavoljo moralnega, oba skupaj pa se strinjata v človeku v pravo popolno celoto. Dokler sta ta dva reda v človeku lepo združena in urejena, tako dolgo je človek srečen in zadovoljen, ker se giblje v krogu od Božje Modrosti določenem, ker se giblje v Gospodu svojem Bogu.

Kadar pa zmanjka tega soglasja, kadar materialni red prevladuje, nastane zmešnjava in za njo pride nesreča: in v takem stanju smo dandanes. Vse gre in deluje na to, da človeka popolno poživinijo, mu vse duševno, moralno višje življenje zadušč. Tega pa hudobni svet ne doseže tako dolgo, dokler se človek še obrača proti Bogu: torej poskušajo tudi vero v Boga in večnost spraviti iz serca ljudij. To nalogo je prevzela dandanes socijalna demokracija, ki je najnevarnejša herezija na svetu spodej pri nižjih stanovih; zgorej pa je brezverska veda že preje to delo doveršila.

Zdaj bode svet zrel za goli materijalizem, to je živalsko nasladno gibanje in s tem zgine pravi rod iz človeške družbe in začne se divja romantika volčjih kerdel, — gospodarstvo anarhije. —

Temu žalostnemu koncu se moramo v bran postaviti le tako, da nasproti razdiralnim naklepom socialistov okrepimo temelje človeške družbe.

Socijalni red v človeški družbi sloni na de-

janskih krepostih, ali čednostih, posebno na pravičnosti. „Pravičnost je temelj državam,“ pravi pregovor, in sv. pismo uči: „Pravičnost povzdiguje ljudstvo“. (Preg. 14, 34.) Serčnost in zmernost spopolnujeta vsakega človeka samega v sebi, da postane sposoben ud celote, pravičnost pa določuje razmerje med udi človeške družbe. Pomanjkanje teh krepostij je torej zadnji vzrok nereda v človeški družbi. Svet sicer tega ne spoznava in ko gleda strašne nasledke tega nereda, kliče po poboljšanju in pomoči.

„Kaj bomo jedli, kaj pili, s čim se oblačili?“ potem vpije ljudstvo in kdor pravi, da jim zna kaj prida svetovati, najde povsod paznih in poterpljivih poslušalcev. Toda vsi ti nauki in naveti morajo biti piškavi, ker ne morejo utešiti hrepenečega človeštva. Imamo pa zanesljiv odgovor prav na to vprašanje v sv. evangeliju, kjer pravi sam naš Gospod in Izveličar „po vsem tem vprašujejo neverniki“. Kristjan pa je otrok Božji in zato zaupa na dobrotljivost svojega nebeškega Očeta, ki ne pozabi ne vrabca na strehi, ne bilke na polju, tem manj pa nas ljudij, svoje ljubljene otroke. Zato pravi sv. Peter: „Vse svoje skrbi nanj zvrnite. Njemu je skerb za vas!“ Le prositi ga moramo, kakor nam naroča: „Oče naš, kateri si v nebesih . . . daj nam danes naš vsakdanji kruh“! — In dal nam ga bo in ga nam mora dati, ker nam ga je obljubil. „Prositate in se Vam bo dalo“ so Njegove lastne besede, ki ostanejo na veke.

Vendar pa ne smemo teh obljub tako razumeti, kakor da bi molitev sama že zadostovala poravnati vso škodo na socijalnem polju, o ne, evangelij nam podaja cel socijalni program v besedah: „Iščite najprej kraljestva Božjega in njegove pravice, vse drugo vam bo priverženo!“ (Mat. 6. 33.) V teh besedah „vse drugo“ so ravno razne potrebe sedanjega življenja povzete, in za te ni treba posebej skerbeti, dovolj je, da skerbimo za kraljestvo Božje in pravico njegovo. —

Kako naj pa to veršimo v dejanju in življenju?

„Iščite kraljestva Božjega“! — Kje pa naj ga iščemo? Tam, kjer ima kralj svoj prestol, tam je tudi sedež njegovega kraljestva. Naš nebeški kralj Jezus Kristus je postavil svoj prestol v tabernakeljnu naših cerkva, v zakramentu sv. Evharistije. Tje moramo hiteti, in kadar smo našli Jezusa v Zakramentu, našli smo tudi kraljestvo Božje.

Vendar ne vsak, ki prihaja v cerkev, najde tam kraljestvo Božje; sama telesna pričujočnost še ni zadosti, treba je z dušo in srcem priti k

Jezusu. To je z živo vero moramo stopiti pred Jezusa kakor so nekdanj, ko je še hodil po zemlji, prišli k Njemu razni reveži in bolniki. Vera nam pove, da je Jezus naš Bog; da je vsegaveden in mogočen, da je neskončno dober in usmiljen; da vse ima, česar mi potrebujemo; da nam rad daje, če ga prosimo, da ima naša lepa prošnja ali molitev prav gotov vspeh. Kadar vera ni tako živa, ko vstopimo v cerkev, kakor bi bilo treba, tedaj se potrudimo in vzdihujemo, saj se da vera pomnožiti in raste hitro s pomočjo milosti Božje!

Ko bomo tako v živi veri Jezusa našega Izveličarja spoznali, kako dober in milosten nam je, o takrat se bo ljubezen, prava ljubezen oglašila in vzplamtela v naših srcih v pričo svojega Boga.

Ko smo prišli tako daleč, tedaj smo zares našli svojega Kralja in kraljestvo Božje in prvi pogoj naše sreče je postavljen „iščite najprej kraljestva Božjega“! (Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Misijon v frančiškanski cerkvi v Ljubljani.) Obnesel se je, kakor smo že poročali, izvrstno. Udeležba je bila velikanska. Dasi so bile vsak dan po štiri pridige, trajajoče po jedno uro, vendar je bila prostorna cerkev vsekar napolnjena do zadnjega kotička. Nekterikrat, zlasti pri sklepu, je bila tolika gnječa, da ljudje — kakor so sami rekli — niso bili vstanu pokrižati se. Misijonski pridigarji so bili: Č. gg. P. Konstantin Luser, generalni definitor iz Rima, P. Efrem Turk, P. Kasijan Zemljak iz frančiškanskega in P. Donat Zupančič iz kapucinskega reda. Pridige so bile temeljite, globoko premišljene, vendar razumljive in so v poslušalcih zapustile globok vtis. Pridigovalo se je o rečeh, ki so primerne krajevnim in časovnim razmeram. Vnema poslušalcev je rasla z vsako pridigo. Zastopani so bili vsi stanovi; celo vojaki so prišli vsak večer v veliki množini. —

Spovedovalo se je od zgodnjega jutra do 9. ure zvečer. Stalnih spovednikov je bilo 17; a zadnja dva dneva jih je bilo premalo. V drugih ljubljanskih cerkvah se je spovedovalo ravno tako pridno, in le tako je mogoče in verjetno, da je bilo med misijonom in za misijon v frančiškanski cerkvi obhajanih 13.000, v drugih 8000 vernikov. — Na praznik brezmadežnega spočetja Marijinega je opravil pontifikalno sveto mašo mil. g. prošt dr. Leon Klofutar ter tako po svoji znani požertvovalnosti močno povzdignil cerkveno slovesnost. Krono vsemu misijonu pa so postavili Prevzvišeni knez in škof, ki so v svoji veliki ljubezni do vernih ovčic sami prišli k sklepu, blagoslovili misijonski križ, potem pa stopili na prižnico in iz križa izpeljali štiri krasne nauke, ki bodo gotovo vsem poslušalcem ostali v trajnem spominu. Potem so pri oltarju zapeli „Te Deum“ in podelili blagoslov z Najsvetejšim. Jedino Božjemu varstvu se imamo zahvaliti, da se ni pripetila kaka nesreča

pri toliki množici. Koliko je koristil misijon, ki je bil prvi v frančiškanski župniji, znano je le Bogu. Njemu bodi čast in hvala za obilne milosti in posebno pomoč! Predstojništvo fare izreka priserčno zahvalo vsem č. g. patrom misijonarjem za trud — drugim gospodom pa za pridno sodelovanje v spovednici!

S Homea dne 24. dec. 1896. (Slovesnost in kratka zgodovina prenovljene župne cerkve.) Ker je „Zg. Danica“ precej po velikonočnem potresu naznanila, kako hudo je poškodovana naša župna in božjepotna cerkev, in ker nas veže tudi obljuba pokojnemu vredniku kanoniku L. Jeranu, naj 20 mesecev po potresu objavi „Danica“ v tem dopisu našo veliko radost ob slovesnem vходу v veličastno prenovljeno cerkev.

Ravno „za Miklavža“ smo jo dobili, bilo je 2 adventno nedeljo. Poveljevalo je našo slovesnost priterkovanje v prenovljenem zvoniku, grom topičev, mlaji in zastave, viseče iz novih visokih lin in iz župnišča; kazila je slovesnost le ledena pot. Velečastiti g. dekan in častni kanonik Kamniški, J. Oblak je ob azistenciji 7 duhovnikov blagoslovil najpoprej novo zidanje in križ na zvoniku. Potem je domači župnik č. g. V. Bernik govoril od blizu in daleč došlim vernikom, kako bodi današnji dan posvečen serčni zahvali in dobrim pa terdnim sklepom. Hvaležnost smo dolžni za Bogom in Marijo na svetu prvemu našemu presvitlemu in z ljudstvom vedno sočutečemu vladarju, pa tudi duhovski in deželski gosposki ter za nje moliti; dobri sklepi pa naj spodbujajo župljane, da spoštujejo cerkev kot hišo Božjo, da še rajši hodijo k sv. maši, da se ravnajo v vsem življenju po Božji besedi, da lepo pripravljeno prejemajo sv. zakramente ter skerbe, kakor za duhovni tempelj svojega serca, tako za lepoto hiše Božje. — Po pridigi je bilo darovanje za cerkev, katera je zahtevala več poprav in naprav, kakor se je mislilo početkoma. Nato smo prenesli sv. Rešnje Telo iz zasilne lesene cerkve, združene z mertvašnico, in prvo nekervavo daritev v prenovljeni cerkvi je slovesno opravil častni kanonik kamniški; ob koncu smo zapeli iz dna hvaležnega serca „Te Deum“.

Božje službe in obeda se je vdeležil tudi blagorodni gospod c. kr. okrajni glavar G. Friedrich in arhitekt O. Dvořak, zastopnik stavbene tvrdke „B. Bořkovec & O. Dvořak“ (Praga — Ljubljana). Kakor v cerkvi, tako smo se zopet pri obedu hvaležno spominjali Njegovega veličanstva presvitlega cesarja Frančiška Jožefa I., prevzv. kneza in škofa ljubljanskega, visokorodnega deželnega predsednika barona Heina in drugih blagih dobrotnikov naše cerkve.

Posvečena je bila naša župna cerkev l. 1761. po nadškofu goriškemu Karlu grofu Attems, dozdana pa l. 1828 in je takrat stala s slikanjem vred 5243 fl.; veliki kameniti oltar, ki ga je kupil tudi istega leta neki visokorodni dobrotnik, stal je samo 400 fl. Sedaj pa je stalo vezanje, nova kupla delana na železno mrežo in cement, pa brez slik, in novi del zvonika od lin začeni z bakreno visoko streho vred okoli 20.000 gld. Vezij je v cerkvenem zidovju nad 50, a vidne so le štiri; razun tega ima še podstavek kuple okrog in krog 2 močna obroča. Delali se ravno 4 mesece. Na mestu prejšnjih dveh stranskih svodov nad praznimi lopami na obeh straneh glavnega vhoda imamo sedaj vse podzidano in je na

jedni strani vhod na kor, na drugi pa kerstna kapela. —

Zgoraj omenjeni stavbeni mojster, ki je zidarska dela izgotovil po načertu arhitekta B. Jeblinger-ja iz Linca, oddal je sporazumno s stavbenim odborom mnogo del domačinom. Kleparska dela je izveršil Fr. Dolžan iz Domžal, ključavničarska z vezmi vred M. Kremžar iz Domžal, mizarska J. Štupica z Vira, kamnoseška Vodnik iz Ljubljane in Mežnar iz Ihana, steklarska Klein iz Ljubljane, zlatarska A. Peterlin iz Kamnika; tesarska dela pri zvoniku z ureditvijo zvonov vred pa je stavbeni odbor sam oddal pravemu veščaku J. Verhovniku iz Tunjic, tako tudi popravo orgelj tvrdki „brata Zupan“ iz Kamnegorice. Razun tega so domači župljani marsikaj zaslužili, pa tudi mnogo zvozili in znosili za — Božje plačilo.

Bog daj na priprošnjo Marijino in svetih zavetnikov, da bi sedanji in vsi prihodnji rodovi bili vedno zavarovani pred grozno šibo potresa! V ta namen smo napravili dne 27. dec. l. 1895 obljubo, katero je poterdil prečastiti knezoškof ordinarijat dne 27. febr. 1896. Vsako leto bo namreč na velikonočni terek procesija k tistemu poljskemu znamenju, kjer se je veršila prvi teden po potresu Božja služba; ondi bodo litanije, od tod se oberne procesija med molitvijo sv. rožnega venca proti župni cerkvi, kjer se opravi sv. maša za župljane.

Razgled po svetu.

Rim. Znani avguštinec oče Pij Mortara, sin židovske rodbine, ki je obiskal pred nekaj leti tudi Ljubljano ter imel cerkveni govor v stolnici in zvečer govor v rokodelskem domu, prišel je nedavno v Rim.

Iz pisma, katero je pisal listu „Grazer Volksblatt“ povzamemo sledeče: „Pred nekaj tedni sem dospel v večno mesto ter se nastanil v naši misijonski hiši. 21. novembra je posvetil kardinal Parochi veliki oltar nove cerkve svete družine. Po obedu, katerega se je vdeležil kardinal, sem imel čast mu predstavljati. Ker mi je bilo naročeno pred odhodom poizvedovati o znani Miss-Diani Voon, mi je bilo lahko odgovoriti na 3. vprašanja, katera mi je zastavil cerkveni knez: 1.) Ali resnično biva glasovita paladistinja Diana Voon? 2.) Ali je pisal Leo Taxil in njegovi tovariši zato, da bi si prislužili s tem denar? 3.) Ali bode v to svrhu določena komisija kdaj rešila to vprašanje? Jaz sem mu kratko odgovoril na ta vprašanja. 1.) Skoro gotovo je Miss Diana Voon (dognano še ni) izmišljena oseba. 2.) Mnogo ni zaupati Taxilu in njegovim tovarišem. 3.) Komisija bo gotoro (a kmalu še ne) rešila vprašanje. S tem odgovorom je bil kardinal zadovoljen.“

Proti koncu pisma pravi, da je govoril v Meranu z avstrijsko nadvojvodinjo Marijo Elizabeto, ki je jako pobožna in mu je podarila velik dar za misijonsko hišo. V Modeni in Florenci je obiskal svoje židovske sorodnike, ki so — kakor nam poroča — proti njemu jako prijazni, a vendar nima še nikakega upanja, da bi se spreobrnili. —

Rim. Laški časopis „Corr. verde“ poroča, da se verše pogajanja med Vatikanom in Menelikom, kako bi se dali ustanoviti katoliški misijoni v Etijopiji. Menelik je pripravljen dopustiti, da se naselijo katoliški misijonarji, ker upa, da bo z njih pomočjo civiliziral

svojo deželo. Največje zapreke mu stavita domači klerus in vpliv Rusije, ki se boji, da bi se jej ne od-tujila popolnoma Abesinija, ako dobi katoličanstvo terdno podlago.

Dunaj. Iz Dunaja se nam poročajo jako slabe novice. V mesecu septembru je v naši avstrijski metropoli odpadlo od katoliške vere 69 oseb. Največ jih odpade pred pustom ali pred adventom. Ako se bo tako naprej godilo, imamo letos 840 odpadnikov. Slabo znamenje za katoliško Avstrijo. Med tem, ko beremo, da se jih vedno več povrača v kat. Cerkev v nekatoliških deželah, zlasti na Angleškem, je pri nas ravno nasprotno. Slabi časi!

Iz Jugoslavije. Kmalu prišel bode čas in leto, v katerem bo obhajala ljuba „Zgodnja Danica“ svojo petdesetletnico. Verli ta katoliški slovenski cerkveni časopis je prvi, ki je v tem smislu in slovenskem jeziku začel izhajati v Sloveniji in to takrat, ko je pokrival Slovenijo mrak nebržnosti za narodno stvar in mili materni jezik. Takrat začela je izhajati lepa rimo-katoliška slovenska časopisna „Zgodnja Danica“, ter je razsvitljala cerkveno in slovensko narodno obnebeje vsem slojem vernega naroda slovenskega. To je živoverni, cerkveni, pravcati slovenski, dá pravi Marijini časopis! Pod naslovom in varstvom brezna-dežne device Marije — zgodnje danice je ta časopis nepopisljivo veliko dobrega vzbudil, oserčeval, deloval in pridobil v večjo slavo Božjo, za pravo katol. vero, v izveličanje neumerlih duš, tudi v časni blagor naroda slovenskega. In koliko je ta časopis storil v večje češčenje presv. Rešnjega Telesa, blažene device Marije, sv. Jožefa in drugih svetnikov Božjih! Mnogo zapeljanih je pripeljal nazaj na pravo pot, k spravi z Bogom; mnogo jih je vzpodbudil k verno-pobož-nemu življenju; mnogim ubogim dušam je pomagal iz mukapolnega čistišča — vic . . . Ko bi mogli videti vse te dobre sadove, hvalili bi Boga, da izhaja ta časopis! In „Zgodnja Danica“ bi spoštovali in zelo cenili. Kmalu bode „Zgodnja Danica“ stara 50 let, pa je vendar vedno cvetoče mlada in krepka, to pa za to, ker je njena duša in njeno serce verno katoliško in slovensko narodno. Žal, da se nekaterim „Zgodnja Danica“ dozdeva že prestara, prenavadna, prepri-prosta in premalo modérna. Marsikteri so jo začeli prezirati ter je ne podpirati. Dobrih in slabih slovenskih časopisov nastalo je mnogo v teku petde-setih let; toda „Zgodnja Danica“ naj bi ostala med njimi še nadalje kot svitla in mila jutranja zvezda — zgodnja danica katoliškega naroda slovenskega. Ne bilo bi potreba novih nabožnih slovenskih časopisov, pod drugimi naslovi. Naj bi se novo namera-vani, pobožni časopisi zjediniли s „Zgodnja Danico“; in ta naj bi se povečala in razširila za vse nabožne stroke vseh stališč naroda slovenskega!

Ali bi ne bilo častno in dostojno, ako bi se ta prvotni nabožni časopis ob svoji slavni petdesetlet-nici povečal, ali pa priloge dobil in zajedno druge nove časopise v verno-cerkvenem in slovensko narodnem smislu nadomestoval, in tako mnogo več naročnikov, podpornikov in sotrudnikov dobil?! Naj bi ostali pri tem starem cerkveno-slovenskem časopisu in naj bi se množil in spopolnjeval z različno, vedno novo tvarino na polju cerkveno-slovenskem!

Tako bodedo dostojno častili spomin uzor sve-čenika — duhovnika in rodoljuba slovenskega po-kojnega monsignor Luka Jerana, kateri je toliko let

bil vrednik in voditelj „Zg. Danice“. Ohranimo mu spominek s časopisom „Zgodnja Danica.“ kajti ta mu je ljubši, kakor bi mu postavili stotine kamenitih spominkov! — On, bivši vrednik cerkvenega, tudi evharističnega, marijanskega slovenskega časopisa, prosi gotovo pred prestolom Božjim in blažene device Marije — nebeške Zgodnje Danice — za prospeh tega lista in za vse njegove podpiratelje, sotrudnike in čitatelje.

Bog daj, sprosi o blažena devica Marija — zgodnja danica in njeni zvesti služabnik Luka Jeran posredovaj pri Božji in naši materi, da bi té priproste čertice vzbudile in oserčile za večje zanimanje, razširjanje in podporo prvotnega cerkveno slovenskega časopisa „Zgodnje Danice“ po vsej Sloveniji in drugodi, koder bijejo verna slovenska serca; kajti po tem časopisu se opravlja velikostni sv. misijon.

Ljuba „Zgodnja Danica“ mnogo dobrega si storila: telesno in dušno; mnogo hudega si preprečila ali zaterla; tudi v jugoslovanski Bosni si preje in potem po okupaciji neizrečeno mnogo storila za cerkve in cerkven^a dobredelne naprave v slavo Božjo in v blagor ubožega naroda! Zato ti kličemo iz daljne Bosne. „Živi in deluj še na dalje v razširjanje kraljestva Božjega na zemlji“!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec gruden (december) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen

Kerščanski poduk.

Nov list. „Venec cerkvenih bratovščin“, bo naslov novemu nabožnemu listu, ki bode izhajal jedenkrat na mesec v snopičih s platnicami, in ktereга bode vrejeval č. g. dr. Francišek Ušeničnik, špirituval v Alojzijevišči. Cena mu bode v Ljubljani pri upravnistvu (Vodnikove ulice št. 2.) 60 kr. na leto; po pošti pošiljan pa 72 kr. Perva številka bode izšla že pred Božičem.

Kak je namen tega lista in kaj bode obsegal? Namen je zelo vzvišen in obsegal bode prekoristne reči! — Znano je čitateljem „Danice“, kako se je obhajal dne 30. julija t. l. prvi evharistični shod v Ljubljani. Takrat so se gospodje posvetovali med seboj, kako bi med Slovenci pospeševali češčenje sv. Rešnjega Telesa. Vsi vneti za vedno večje spoznavanje in češčenje najsv. Zakramenta so rekli: začnimo na čast presv. Rešnjemu Telesu izdajati nov nabožen list — list, ki bodi namenjen našemu priprostemu ljudstvu! Glede na to željo, ki se je pojavila pri prvem evharističnem shodu, sklenil je odbor katol. tiskovnega društva, da začne z novim letom izdajati nov nabožen list, ki bi kolikor mogoče vstrel našim potrebam. — Ker se pri shodu niso nič natanjko dogovorili o tem listu, ukrenil je odbor katoliškega tiskovnega društva stvar tako, da list ne bode pisal samo o sv. Rešnjem Telesu, temveč o vseh bratovščinah, ki so med Slovenci razširjene. Zato so mu izbrali ime: „Venec cerkvenih bratovščin.“ Da se pa nekoliko vstreže želji, izraženi pri evharističnem shodu, gojil bode list posebno in najpred češčenje presv. Rešnjega Telesa;

poleg tega pa bode prinašal kratke razprave, primerne posameznim bratovščinam; poučeval bode čitatelje o dolžnostih, ki jih imajo kot udje raznih bratovščin; oziral se bode tudi na cerkveno leto in zbiral izglede iz življenja svetnikov; vsprejemal bode poročila o napredku bratovščin v posameznih krajih, in novice in dogodke v verskem in cerkvenem življenju v domačih in tujih deželah.

Iz tega spoznamo, kako vzvišen namen ima novi list in kako potrebne reči bode obsegal. Vsaj je znano, da je ravno glede posameznih bratovščin, glede dolžnostij, pravic, odpustkov itd. treba pojasnila; treba je, da ljudstvo bolj in bolj uvidi duhovne dobrote bratovščin; zraven pa tudi spozna način opravljanja, da se bo moglo vdeležiti teh dobrot. Z ozirom na vse to „Danica“ prav toplo priporoča novi list; razširja naj se med ljudstvom: gosposkim in kmetiškim; iz njega naj zajema naše ljudstvo vedne hrane, vednega ognja za ljubezen do „zakramenta ljubezni“ in sploh za kerščansko pobožno življenje!

b) Posebni nameni:

19.) **Sv. Vunibald.** Razsvitljenje in kreпка volja za rešitev socialnega vprašanja Zanesljivi posli. Mirna delitev dedščine

20.) **Četrta adventna nedelja. Sv. Liberat.** Bogati sadovi neke škofijske sinode. Večje sočutje in sodelovanje z delom in terpljenjem sv. katoliške Cerkve. Cerkev Jezusovega presv. Serca v Rumuniji.

21.) **Sv. Tomaž.** Sv. Cerkev v Indiji. »Duhovniki in obhajanci«. Vsled obilnih uradnih opravil poterti dušni pastirji.

22.) **Sv. Flavijan.** Še vedno nerešeno šolsko vprašanje. Vestna raba jezika. Vojaški duhovniki.

23.) **Sv. Dagobert.** Ecuador, nekdanja »republika presv. Serca«. Pogum in odločnost v spreobrnjenju mnogih protestantov, ki spoznajo zmoto.

24.) **Adam in Eva.** Mlade kerščanske občine v Afriki. Severni narodi Odvernitev staropaganskih šeg in navad.

25.) **Božič.** Spoznanje neprecenljivih dobrot, ktere smo dobili po Kristusu. Najbolj zapuščeni reveži.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešeštovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — V bratovsko molitev na čast N. lj. G. se priporoča nek duhovni gospod za zdravje, če je Božja volja. — Skerbni stariši priporočajo v pobožno molitev svojega sina, ki se malo meni za Boga in cerkev. Naša Ljuba Gospa naj mu pri Jezusovem Sercu sprosi pravo spoznanje in spreobrnjenje! — V molitev na čast N. lj. G. presv. Serca, sv. Jožefu in sv. Antonu se priporočate dve osebi, da bi se vernili na pravo pot. — Dalje neka družbinska nadloga. — Neko mesto se prav živo priporoča v gorečo molitev vsem udom bratovščine N. L. G. presv. Serca za prav gorečega in za dobro vnetega dušnega pastirja. — Dalje neka deklica, ktero zelo muči huda božjastna bolezen in ji nobena zdravila nič ne pomagajo. Ljubi Bog naj jo na priprošnjo Marijino, sv. Jožefa in sv. Valentina reši te hude bolezni, ako je Njegova sveta volja!

Zahvale.

Nevarno sem zbolela v glavi in bila prevedena s sv. zakramenti za umirajoče. V tej nevarnosti začela sem rabiti lursko vodo in opravljati devetdnevno k blaženi lurski Mariji. Takoj mi je odleglo in ozdravela sem. — Naj bo zato veliko milost tisočkrat zahvaljena preblažena Devica! — Vsim bolnikom pa priporočam, naj se v enaki nevarnosti zaupljivo obrnejo k lurski Mariji za pomoč.

M. G.

Ljubljana 8. decembra 1896.

Podpisana se priserčno zahvaljujem preblaženi lurski Materi Božji za zadobljeno zdravje. Terpela sem namreč skozi veliko let na hudem serčnem kerču. Pred tremi leti pa sem pila v Lurdu z velikim zaupanjem čudodelno vodo in od tedaj dalje se mi ta huda bolezen ni več povernila.

Amalija Kopše, učiteljica v Idriji.

Listek za raznoterosti.

Poziv. Dne 27. januarja 1893 je v Ljubljani izdihnil svojo blago dušo za nas Slovence jako zasluženi mož, namreč gosp. Josip Marn, c. kr. profesor, častni kanonik, vitez Franc Josipovega reda in predsednik „Slovenske Matice“.

Kaj je bil blagi pokojnik naši slovenski mladini, je nam dobro znano. Marsikateri njegovi nekdanji učenec — sedaj v visoki službi — se ga še hvaležno spominja.

Prav veliko neprecenljivih zaslug si je pokojnik nabral s svojim „Jezičnikom“ in kot modri večletni predsednik „Slovenske Matice“. Naš sicer revni narod je že marsikateremu zaslužnemu možu v znamenje hvaležnosti postavil spominek, in tako je prav!

Tudi $\dagger$ marljivemu Marnu bi se spodobilo, da se mu postavi primeren spominek. Morda bi bilo primerno tu v Štangi, kjer je bil rojen dne 18. marca 1832. l.

Premili Slovenci, znanci, prijatelji in učenci blagega pokojnika, ako uterpite v ta namen kaj darovati, blagovolite podpisanemu v Štango pri Litiji doposlati! Čim več darov se bo nabralo, tem lepši spominek se bo mogel pokojniku omisliti.

Dne 28. septembra t. l. so v Štangi v ta namen darovali že 72 gld. sledeči p. n. gospodje: Ivan Lavrenčič, dekan 10 gld., Ivan Dobnikar, župnik 10 gld., Josip Pristov, župnik 10 gld., Mihael Sajé, župnik 10 gld., Ign. Šalehar, župnik 10 gld., Jernej Zupančič, duhovnik 10 gld., Albin Ilowsky, župnik 5 gld., Ivan Brezovar, kaplan 5 gld., Viktor Koechler, kaplan 1 gld., Jakob Žust, bogoslovec 1 gld.

V Štangi, dne 12. grudnia 1896.

Mihael Sajé, župnik.

Imenovanje monsignor Mahniča kerškim škofom so sv. Oče poterdili v posebnem konzistoriju 3. decembra. V škofa bo posvečen beržkone pričetkom meseca februarja. Pretečeni ponedeljek je bil vsprejet v avdijenci pri cesarju, da je opravil službeno prisego.

Prezentovan za župnijo Brusnice je č. g. Janez Piber, kapelan v Mošnjah.

Nova kapela v knezoškofijski palači je bila blagoslovljena in oltar sv. Družine posvečen. Opravilo so izvršili prevz. knezoškof. Kapelico krase prelepa umetnijska dela, slike, kipi in rezbe.

Mons. Jeranova dijaška miza. Za mesec november je bilo plačati dijakom za hrano v ljudski kuhinji 203 gld. 73 kr., za obleko 42 gld. 70 kr., za stanovanje in hrano pri zasebnikih 59 gld. 85 kr., za šolske potrebe 6 gld. 83 kr., skupaj 313 gld. 11 kr. — Zimski meseci so, kakor za reveže sploh, tako tudi za uboge dijake najhujši. Zato izrekam iskreno zahvalo vsem blagim dobrotnikom, ki vzlasti v tem času radi podpirajo ubogo mladino, posebe še onim, ki so mi podarili obleke, katera se je preuredila in prav dobro porabila — Podpiranih je bilo ta mesec 143 dijakov. — Da bo mogoče tako zdatno podpirati šolsko mladino tudi v prihodnje, zato se tudi zana-prej priporočam blagonaklonjenosti plemenitih mladimoljubov, naj tudi o božičnem času ne pozabijo revnih dijakov.

V Ljubljani 4. decembra 1896. A. Kalan.

Iz Mengša se nam poroča: Ob misijonih deluje posebno in čudežno milost Božja na serce ljudi. Zato se vneti dušni pastirji radi in zadnji čas kaj pogosto poslužujejo ravno tega pomočnika, s katerim prenavljajo notranje življenje svojih vernikov, popoljšujejo njihove nravi ter urejujejo njihove dušne zadeve. — Da misijoni dobro vplivajo na ljudstvo, da se jih rado vdeležuje — to je pričal zadnji misijon v frančiškanski cerkvi v Ljubljani; to je pričal tudi misijon v Mengšu 22. novembra je bilo tam prav za prav ponavljanje misijona, ki je bil leta 1888. Končano je bilo to ponavljanje sv. misijona v nedeljo 29. nov. Vodila sta ga č. gg. jezuvita Doljak in Vrhovc z njima lastno gorečnostjo in vstrajnostjo.

Splošno je bilo veselje po celi fari, ko se je razširila novica o sv. misijonu Rednih spovednikov je bilo s. Obhajanih je bilo precej čez 4000 Bog poverni obilno delo in trud vsem, v prvi vrsti pa čg. nadžupniku, kateri je kljub svoji bolehnosti omislil svoji fari sv. misijon; priserčna zahvala oo. misijo narjema in vsem gg. spovednikom: ljudem pa poplačaj Bog njih vstrajnost in gorečnost s tem, da misijonske dobre skepe vedno spolnujejo!

Iz Šmartna pri Litiji se nam poroča, da bodo tam kmalu dobili novo, tolikanj zaželjeno cerkev. Že so namreč pričeli v Cerkovniku zemljo odkrivati in ilovko kopati. Spomladi bode tam gosp. dekan postavil opekarno, kjer se bode žgala za zgradbo potrebna opeka. Posebno veselo je to, kako se cela fara zanimlje za novo cerkev: eni hodijo kopat, drugi vozijo derva, tretji pesek, četerti druge potrebne reči. Delajo pa zato tako pridno, ker vsakdo želi, da bi preje ko mogoče dobili novo cerkev, v kateri bi v nedeljah in praznikih mogli vsaj poklekniti, kar v sedanji ni mogoče. Le eno iskreno željo imajo Šmartčani, da bi jim namreč Vsemogočni ohranil velečast, dekana Ivan Lavrenčiča zdravega in čverstega, da bi srečno dokončal, kar je pogumno pričel v večjo čast Božjo!

Gradec bo v prihodnje „srečen“ storilo neko društvo brezvercev, katero se je ustanovilo na sv. Miklavža dan v neki gostilni. Društvo šteje že 38 članov. Vsako nedeljo popoldne se shajajo člani k posvetovanju — kako bi človeško družbo srečno storili brez Boga in sv. Cerkve!

Zoper liberalne časopise in slabe knjige. Zelo se pregreše oni, ki podpirajo liberalne in judovske časopise. S svojim denarjem brusijo orožje, katero zavdaja

sv. katoliški Cerkvi in veri vedno hujše rane. Kdor je naročen na slabe časopise, ta pomaga hudiču preganjati Kristusa in Njegovo Cerkev. — Veliko jih je tudi, ki dajo take liste v roko celo družini, otrokom. Ne dá se popisati, koliko pohujšanja se stori s tem. (Mali šolarček zabavlja prederzno čez svojega škofa, ker bere slab časopis. Op. vred.) Poslušajmo, kaka kazni zadene po besedah sv. Pavla take pohujšlice lastne družine in lastnih otrok: „Ako pa kdo za svoje in zlasti za domače ne skerbi, zatajil je vero in je hujši od nevernika.“ (I. Tim. 5. 8.) Ako hočeš imeti mirno vest in da se ti ne bo bati ostre kazni pred pravičnim Sodnikom, bodi zelo previden, kadar si naročaš ali prebiraš časopise! Posebno bodi previden, ako se ti kak list usiljuje! Varuj se, da se ne prenagliš; premisli ali je časopis odobravan in priporočen od škofov in duhovnikov, ali ni; ravnaj se potem po besedah, ktere je pred 1800 leti na Božje povelje zapisal sv. Janez: „Ako kdo pride k vam, in vam ne prinese tega (Kristusovega) nauka, ga nikar ne sprejmite v hišo in ga nikar ne pozdravljajte! Zakaj kdor ga pozdravi, stori se deležnega njegovih hudobnih del“ (II. Jan. 10, 11.) (—č.)

Op. vredništva: Znano je, kteri slabi časopisi se pri nas najbolj razširjajo. O „Narodu“ in „Rodoljubu“ že vrbaci na strehi pojo, da sta liberalna in proticerkvena prve verste. Pa se izgovarjajo nekteri: „saj drugih rečij ne berem, temveč samo novice.“ In ravno te so pogosto najbolj umazane. Če le zve napako in pregreho kakega duhovnika, obesi jo z vidnim veseljem na „veliki zvon“ češ: taki so duhovniki! Ali ni to umazano in krivično: z napakami posameznikov izpodkopavati spoštovanje dolžno duhovskemu stanu? Istotako strupena sta socijalno-demokratska lista „Delavec“ in „Svoboda.“ Socijalni demokratje tudi vzvišenega starčka, papeža Leona XIII., ne pustijo pri miru — kakor ga je v nedeljo, 25. novembra v St. Petru na Krasu pri socijalističnem shodu gerdil nek Etbin Kristan, socijalni demokrat iz Ljubljane. In v tem smislu pišeta „Delavec“ in „Svoboda“. Imamo tudi leposloven, mesečno izhajajoči list „Ljubljanski Zvon“, kteri se studi vsakemu poštenemu človeku — Zadnji čas pa pridno stopa za „Narodom“ in „Rodoljubom“ tudi „Učiteljski Tovariš“, list namenjen slov. učiteljem. Skoro v vsaki številki daje kako „berco“ „klerikalizmu“ t. j. katoliški Cerkvi, in pa — „klerikalcem“ t. j. duhovščini in vsem ki so z njo v zvezi in prijazni. Šunta zlasti učitelje zoper duhovščino; dela na to, da bi se odpravil polagoma katekizem iz šol; obrekuje jezuitski red, skratka: popolnoma liberalen je. Kaj bi neki rekel sedanjemu „Učiteljskemu Tovarišu“ prejšnji vrednik njegov, ranjki Praprotnik, kterega je na smertni postelji skerbela za ta list rekoč: „Bog ve, ali bo „Učiteljski Tovariš“ ostal na pravem potu, ali ne?“ — Zelo liberalne so tudi „Novice“, potem „Prunorec“, „Domovina“ in drugi

To so nekteri listi, o kterih veljajo zgoraj navedene besede sv. Janeza: „Nikar jih ne pozdravljate; nikar jih ne sprejmite v hišo!“

Kerščanska pokorščina. O opatu Salvinu se pripoveduje, da je vsprejel nekoč 12 novincev v samo stan; vse je ljubil, jednega pa, Marka po imenu, ljubil je še prav posebno, in to zaradi njegove na-

tanjčne ubogljivosti. Ta ljubezen opatova do malega Marka je pa kmalu izbudila nevoščljivost njegovih najstarejših tovarišev. Zato gre Marko sam k opatu in ga prosi, naj njega manj ljubi kot druge. Sedaj je pa bilo treba nevoščljivcem pokazati, da je posebna ljubezen do Marka čisto opravičena. Zato gre opat v spremstvu izkušenih menihov k celicam dvanajsterih novincev in pokliče družega za drugim po imenu, rekoč: „Brat, pridi ven, potrebujem te!“ Pa nobeden ne vboga, dokler ne pridejo do Markove sobice. Komaj je zaklical opat njegovo ime, že stopi iz sobice, da pokaže svojo pokorščino. To pa še ni zadostovalo opatu; on stopi s spremstvom v sobico, da vidi, s čim se peča poslušni Marko. Notri najde knjigo, katero je Marko prepisaval, in videl je, da je pustil zadnjo besedo samo na pol doveršeno, da je mogel opata v trenutku vbogati. Tako poslušen je bil torej Marko, da ni skončal niti začete besede, ko je začul opatov glas! Tako ubogljiv redovni brat je pač vreden, da ga predstojnik ceni in ljubi, bolj kot tiste, ki nosijo besedo „pokorščino“ v ustih, sicer imajo pa prav malo volje in stanovitosti, pokorni biti. Po pravici so torej rekli menihi opatu: „Naj ti ne bode žal posebne ljubezni do brata Marka; mi sami ne moremo drugače, kakor da ga ljubimo, in sicer bolj ljubimo, kakor nevoščljive njegove tovariše.“ (Dr. Filip Hamer: „der Rosenkranz.“ II. zv., str. 74.)

Božja kazni. Iz Barcelone na Španskem poročajo listi, da je nek delavec pri železnici, ki pelje v Saragozo, najbrže socijalni demokrat ali anarhist, oskrnil kapelo in odbil nos kipu Matere Božje. Kmalu po tem dogodku začel je hudobnemu delavcu otekati nos, dobil je raka in za to boleznijo konečno tudi umerl. Dasi se je tako hudo pregrešil, mu je vendar Bog dal milost, da se je spovedal ter skesano umerl.

Sploh se ne smemo čuditi, da se kaj tacega pripeti v Barceloni; kajti vedeti moramo, da je ravno to mesto pravo gnezdo anarhistov. Nedavno je zopet zasačila žandarmerija skrivališče, kjer so imeli anarhisti okoli 400 kg dinamita 200 kg smodnika in 100 patronov spravljanih. Skušnja nas uči vedno bolj, da je treba veliko previdnosti in pazljivosti ne samo na Španskem, ampak tudi drugodi.

Dobrotni darovi.

Za monsijn. Jeranovo dijaško mizo: Neimenovani 80 kr. — Preč. g. prelat dr. J. Kulavic 5 gld. — Neimenovana 2 gld. — Prijatelj za fizič. 2 gld. — Gosp. Jakob Strupi, beneficijant na Goričici 5 gld. — Ž-ska ljudska šola 1 gld z geslom: »Reveži re-vežem.«

Za sv. Detinstvo: Ž-ska ljudska šola pošilja 1 gld. s prošnjo, da bi nebesko Dete Jezusček blagoslovilo njeno mladino in učenstvo!

Za kruhe sv. Antona: Č. g. Jožef Pečar, duhovnik v pokoju, 1 krono. — S. K. 1 gld. 50 kr. —

Za Salezijance: Neimenovani 50 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Pepa 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: »Moj Jezus, usmiljenje!« 20 gld. —

Listnoca vredništva: Obrabljene pisemske »marke« sprejema vredništvo »Danice«. — G. J. L. v Ž. »Nadaljevanje pride prihodnjič na versto. Pa se malo odpočite od svojega truda in pridnosti! Fotografija za »Danico«, če bi se posrečila, ne bila bi napačna.«